

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 004223 17 Кж 4
Бања Лука, 26.9.2017. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Горане Микеш и Драгомира Миљевића, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог М.В., због кривичног дјела неовлашћена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 23. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, адвоката С.М. из Д., изјављеној против пресуде Окружног суда у Добоју, број 13 0 К 004223 16 К од 08.02.2017. године, након одржане сједнице вијећа, којој су присуствовали републички јавни тужилац Витомир Солдат, оптужени и његов бранилац, донио је дана 26.9.2017. године,

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована жалба браниоца оптуженог М.В., те потврђује пресуда Окружног суда у Добоју број 13 0 К 004223 16 К од 08.02.2017. године.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Добоју број 13 0 К 004223 16 К од 08.02.2017. године, оглашен је кривим оптужени М.В., због кривичног дјела неовлашћена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 23. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен на казну затвора у трајању од 2 (двје) године, у коју је, на основу члана 44. КЗ РС, урачунато вријеме проведено у притвору од 05.8.2016. до 08.02.2017. године. На основу члана 62. став 1. КЗ РС од оптуженог је одузет мобилни телефон марке наведене у изреци те пресуде, те на основу члана 224. став 5. истог закона, и опојна дрога-марихуана и зељаста биљна материја у означеној количини. На основу одредбе члана 99. став 1. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), оптужени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка у износу од 1.267,03 КМ и паушала у износу од 150,00 КМ.

Против наведене пресуде, жалбу је, благовремено, изјавио бранилац оптуженог, адвокат С.М. из Д., због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде Кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи у

погледу правне квалификације дјела и изрекне блажа казну или укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Аргументима изнесеним у образложењу жалби, указује се на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС, са тврдњом да је побијана пресуда заснована на исказу оптуженог из истраге, као незаконитом доказу. У оквиру чињеничне основе побијане пресуде, оспорава се правилност оцјене доказа, првенствено исказа свједока А.С., Ј.Б. и С.П., и тиме оспорава ваљаност закључка да је оптужени починио кривично дјело, на начин како је описан у изреци те пресуде, за које је оглашен кривим. Суштински жалбени приговори, које је бранилац оптуженог потенцирао и у сједници вијећа, у оквиру жалбеног основа повреде Кривичног закона, се односе на погрешну правну квалификацију дјела, са тврдњом да се у радњама оптуженог стичу сви битни елементи основног облика кривичног дјела неовлашћена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 1. КЗ РС. У одлуци о кривичној санкцији, указује се на бројне утврђене олакшавајуће околности и правилно дефинисане као особито олакшавајуће околности, у којима жалба налази основа за изрицање блаже кривичне санкције.

Одговор на жалбу, није поднесен.

У сједници вијећа, бранилац оптуженог је изложио жалбу, остајући код приговора и приједлога, те указујући на обавезу примјене блажег закона, у вези са новим Кривичним закоником Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број 64 од 10. јула 2017. године). Оптужени је подржао излагање свог браниоца. Републички јавни тужилац је предложио да се жалба браниоца оптуженог одбије, као неоснована, и првостепена пресуда потврди.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 320. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде из слjedeћих разлога:

У прилог тврдњи да је побијана пресуда заснована на незаконитим доказима и то на исказу оптуженог датом у својству осумњиченог у истрази на записник окружног тужилаштва у Добоју број Т15 0 КТ 0022505 16 од 07.8.2016. године, у жалби се наводи да, том приликом, осумњичени није упитан да ли је под утицајем опојних дрога и да ли може дати свој исказ, а тужиоцу је „било познато“ да је оптужени дугогодишњи корисник опојне дроге марихуане.

Изнесени приговори и тврдња о почињеној битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС, нису основани.

Наиме, ради се о исказу датом пред тужиоцем, у присуству браниоца, уз поштивање свих процесних гаранција, те према садржају тог записника, и свих поука осумњиченом о његовим правима, прописаним одредбама члана 143. ЗКП РС. Наведени записник, без примједби је потписао оптужени, па тиме и истинитост онога што је садржано у том записнику. Том приликом оптужени и његов

бранилац, како то произилази из садржаја наведеног записника о испитивању, нису ни на који начин указали тужиоцу да се оптужени налази под утицајем опојних дрога, или неких других опојних средстава, и тиме довели у сумњу његову способност да се, у смислу одредбе члана 6. ЗКП РС, изјасни о свим чињеницама које га терете.

Надаље, у образложењу побијане пресуде су дати разлози у оцјени противријечних исказа оптуженог из истраге и са главног претреса, те свједока Б.К., у смислу одредбе члана 304. став 7. истог ЗКП РС. Ти искази су оцијењени међусобно и у повезаности са исказима свједока Д.М., који је досљедан у истрази и на главном претресу, у тврдњи да је опојну дрогу марихуану куповао од оптуженог (прецизирајући вријеме, количину и дати износ новца), свједока Б.К. (у погледу одласка у С. и преузимања опојне дроге, пронађене у возилу приликом повратка у Т.), свједока А.С., посебно дијела у којем оптужени наводи да је овом свједоку продавао опојну дрогу („неку ситну количину“). Оцијењени су и у повезаности са исказима свједока Ј.Б. (оптужени га „почастио“ у два наврата доинтом марихуане) и свједока С.П. (оптужени му рекао „пао сам са пола килограма“), чији искази су прочитани на главном претресу, у смислу одредбе члана 288. став 2. ЗКП РС, те повезаности са бројним материјалним доказима, прибављеним спровођењем посебних истражних радњи надзора и техничког снимања телекомуникација из члана 234. став 2. тачка а) ЗКП РС и тајног праћења и техничког снимања лица, транспортних средстава и предмета из члана 234. став 2. тачка г) ЗКП РС.

Транскрипти снимљених телефонских разговора између оптуженог и осуђеног С.Ч. (у односу на кога је поступак раздвојен и правоснажно окончан по основу споразума о признању кривице), чији садржај побијана пресуда износи, цитирајући бројне међусобне комуникације, те други изведени докази, првенствено искази свједока Б.К., Д.М. и С.П., затим предмети одузети приликом претреса возила у којем су били оптужени и Б.К., за које је вјештачењем утврђено да је опојна дрога марихуана, као и она пронађена у кући коју користи оптужени, потврђују везу оптуженог и осуђеног Ч. у извршењу радњи неовлашћеног промета опојних дрога, на начин како је чињенично описано у изреци побијане пресуде и представљају ваљану основу за чињеничне закључке побијане пресуде.

Слиједом наведеног, правилно је првостепени суд оцијенио и прихватио, као вјеродостојан исказ оптуженог из истраге, у којем признаје извршење дјела, детаљно описујући реализацију претходног договора у набављању опојне дроге марихуане од осуђеног С.Ч. у С., а затим продаје те дроге другима лицима, као крајњим конзументима, јер је тај исказ, у потпуности, потврђен наведеним доказима.

Правилност такве оцјене, која је извршена на начин како то захтјева одредба члана 295. став 2. ЗКП РС, не може се оспорити аргументима из жалбе, па тиме ни правилност чињеничне основе побијане пресуде.

Надаље, суштину жалбих аргумената, у оквиру жалбеног основа повреде Кривичног закона, чини тврдња да се у радњама оптуженог стичу битни елементи основног облика кривичног дјела неовлашћена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 1. КЗ РС, а не квалификованог облика, за које је оглашен кривим побијаном пресудом.

У вези са тим аргументима бранилац оптуженог је, у сједници вијећа, указао на обавезу примјене блажег закона, обзиром на измјену закона послије извршења дјела и на прописану казну затвора за кривично дјело неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 207. став 1. Кривичног законика Републике Српске.

Изнесени аргументи нису основани. Наиме, утврђени чињенични опис радњи из изреке побијане пресуде, садржи све елементе квалификованог облика кривичног дјела неовлашћена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, јер је у извршењу основног облика кривичног дјела неовлашћена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 1. КЗ РС, учествовало више лица, као саизвршиоци, а заједничко дјеловање оптужених, резултат је њихове заједничке одлуке и претходног договора.

Одлучна чињеница која дистанцира квалификовани од основног облика предметног кривичног дјела за које је оптужени оглашен кривим побијаном пресудом, је свијест и воља о заједничком дјеловању „више лица“ у њиховом извршењу (у смислу одредбе члана 147. тачка 9. то је најмање два лица), што је у конкретном случају несумњиво утврђено. Надаље, за постојање теже квалификације тог дјела, без значаја је појединачни облик партиципације тих лица у њиховом заједничком дјеловању, ради чега су без основа и аргументи из жалбе да је оптужени „само посредовао“ у радњама извршења дјела из изреке побијане пресуде.

Цијенећи наведено, неосновани су приговори жалбе упућени правној квалификацији дјела и правилној примјени Кривичног закона.

Надаље, за квалификовани облик предметног кривичног дјела, прописана је иста казна затвора (од 5 до 15 година), како законом који је важио у вријеме извршења дјела а прије доношења правоснажне пресуде, тако и новим Кривичним закоником Републике Српске, тако да се, у смислу одредбе члана 4. КЗ РС, примјењује закон који је важио у вријеме извршења. Имајући у виду чињеницу да се аргументи браниоца оптуженог, којима се указује на обавезу примјене блажег закона (на коју суд пази по службеној дужности, у смислу члана 320. ЗКП РС), вежу за приговоре о правној квалификацији дјела, исти нису основани.

Цијенећи наведено, чињенично стање је утврђено потпуно и правилно и на тако утврђено чињенично стање правилно је примјењен Кривични закон и радње оптуженог, описане у изреци побијане пресуде, правилно су квалификоване као кривично дјело неовлашћена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. у вези са чланом 23. КЗ РС.

Овај суд је испитао правилност и законитост побијане пресуде у одлуци о кривичној санкцији, у вези са аргументима изнесеним у жалби.

У складу са одредбом члана 37. став 1. КЗ РС, и општим правилима о одмјеравању казне, правилно је првостепени суд утврдио све олакшавајуће околности (неосуђиваност, млађе животне доби, лоше здравствено стање, дугогодишњи конзумент опојних дрога, сада на лијечењу, да је дјело извршио у стању битно смањене урачунљивости, те став према дјелу у виду израженог кајања), и исте правилно оцијенио као особито олакшавајуће околности, док отежавајућих околности није нашао.

За кривично дјело неовлашћена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, прописана је казна затвора о од 5 (пет) до 15 (петнаест) година, тако да је казна затвора изречена побијаном пресудом у трајању од 2 (двије) године, ублажена до доње границе прописаним законом, уз примјену члана 38. став 1. тачка 1. и члана 39. став 1. тачка 2. КЗ РС.

За изрицање блаже кривичне санкције, који приједлог је садржан у жалби, по оцјени овог суда, није било основа обзиром на тежину дјела, са аспекта законом прописане казне и сврхе кажњавања из одредбе члана 28. КЗ РС.

Из наведених разлога и на основу одредбе члана 327. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић